

Cartes

Catalunya,
l'Eurovegas
i ximpleries

Josep Viader Serra. Sant Feliu de Guíxols.

L'Eurovegas posa Catalunya davant l'oportunitat d'acollir una macroinversió americana de 18.800 milions d'euros, que promet, a més, crear 276.000 llocs de treball. El magnat Sheldon Adelson desfulla la margarida entre Madrid i Catalunya per instal·lar un megacomplex d'oci, joc i hotels de luxe inspirat en Las Vegas. L'oferta complementària seria a base de teatres, parcs d'atraccions, circs i sembla una companyia estable del famós Cirque de Soleil. L'Eurovegas a Catalunya em sembla una gran oportunitat, una inversió al voltant del 8% del PIB anual i una reducció d'un 25% de l'actual nivell d'atur.

Per al turisme, el nou complex suposaria per a Barcelona un impuls similar al que va comportar la inauguració d'Eurodisney per a París. Augmenten els dies d'estada de turistes i la freqüència de les seves visites. A més, potenciaria l'arribada de nous creuers i ajudaria a convertir l'aeroport del Prat en un hub internacional. Cal afegir la sinergia amb l'atractiu de Port Aventura a la zona de Tarragona, representant un al·licient per reforçar la situació de Catalunya al mapa i l'atracció del turisme.

La bona notícia és la determinació del Govern català. No hi ha consens, però el Govern hi creu i ho defensa. Almenys en té la competència. Només que hi hagués la mateixa verticalitat amb el dèficit fiscal, el corredor mediterrani, el port de Barcelona o l'autodeterminació, en lloc del pretext d'acumular consensos, el debat d'Eurovegas seria només sobre la llibertat d'obrir un negoci. Quan no tens llibertat, estàs en venda.

El pitjor ho diu Pilar Rahola: "Som un país de sobrats, tant que molts catalans estariem contents que la inversió se n'anés a Madrid, on la Sra. Esperanza ja ha posat la catifa vermella". I, Esteve Vilanova continua:

"Segurament el projecte anirà a Madrid i aquí, altre cop, hauran guanyat les essències del puritanisme i ens quedarem amb el debat de si Guardiola renova el contracte o no, com el més transcendental". No creieu que ho hauríem d'estudiar seriosament abans de dir certes ximpleries?

Terra que continuarà
sent terra

neus monllor. burg (lleida).

El passat diumenge, Vidreres va veure com els seus veïns caminaven pel Pla agrari del municipi per celebrar que aquella terra continuarà sent terra. Fa anys, quan el ciment era or de futur en format d'activitat econòmica a dojo, es va dissenyar un polígon industrial per al poble. Un més entre la boja trama urbana municipalista que poc es va preocupar de planificar a un nivell territorial més ampli. Per sort, l'esgraó més alt del sistema judicial ha donat la raó als que pensàvem que el Pla de Vidre?res no era el millor lloc per localitzar nova activitat industrial. Vull agrair a totes les persones que han fet possible que aquelles hectàrees de terra continuïn sent terra. I també vull expressar la meva alegria en saber que aquells camps ens podran continuar alimentant durant molts anys.

Les vagues estudiantils

enric mestres girbal. tossa de mar.

Des de fa uns dies s'ha posat de moda fer vaga als centres d'educació, siguin de primària o universitaris, contra les retallades que segons diuen els mestres i professors "incideixen en la qualitat de l'atenció als alumnes". No hi ha dubte que la supressió d'alguns docents interins o d'altres que no estan directament implicats en l'estricta formació educativa dels alumnes, causen un deteriorament laboral de l'afectat i un impacte negatiu en la seva economia, però impliquen al mateix temps una incidència negativa en l'educació de l'alumne? O dit d'una altra manera, són vagues corporatives? Recordo que l'any 1978, quan es buscava un model educatiu diferent del franquista, una de les afirmacions era: "Per tenir escoles competents hem de tenir bons mestres" cosa que,

malauradament i amb honorables excepcions, no es va fer. Però bé, no era això del que volia parlar. Clar i català: trobo indecent que en alguns centres d'infantil i primària s'obligui els alumnes a protestar i a portar pancartes que, vist el que es veu, no son més que protestes polítiques; i més greu encara, aquestes decisions de claustre es prenen sense coneixement de les AMPA corresponents.

Per què els homenatges "postmortem"?
montse badosa calverol. peralada.

Sempre tenim el mal costum de retre homenatge a aquella persona que ja no es troba entre nosaltres, la que ens ha deixat sense ni tan sols demanar-nos res, tot i que només amb la mirada, ens ho deia tot.

Se'l mereixen totes aquelles persones que pateixen una malaltia, en què han de batallar per sortir-se'n, que no poden vèncer per molt que hi posin tota la voluntat i fortalesa interior, lluitant-hi fins a exhaurir les seves forces. La vida sembla que ens passi factura sense demanar-nos com podem rectificar les nostres equivocacions, no haver de passar aquests difícils tràngols, un tema complicat, perquè, quin és el límit del que podríem considerar errors abominables i irremeiables? Quan l'ésser humà no està capacitat per poder jutjar, en situacions normals, quina és l'actitud correcta ni tampoc moltes vegades no som coneixedors de la profunditat de la persona en el moment que l'ha portat a actuar d'una manera o d'una altra.

Davant aquest enigma, per què explico tot això? Doncs per intentar demostrar que massa sovint tenim el costum de valorar només i donar importància a tots aquells èxits que aconseguim amb un valor econòmic social, però no tenim en compte aquelles persones que, com la Rosa M., moltes vegades a prop nostre, lluiten en silenci, i amb totes les seves forces, per poder tenir solament i únicament una esperança i alè de vida.

Caldria fer-los l'homenatge quan encara estan immersos en aquest estat de lluita, on el crit intern esglaiador es deixa sentir amb la seva mirada perduda.

És aleshores quan necessiten que se'ls valori, que els donem aquest premi que tant es mereixen, donant-los així la força que necessiten per seguir endavant.

Vull traslladar aquest reconeixement, amb un premi, anomeneu-lo Goya, Ondas, Nobel, Oscar o qualsevol altre que demostrï el seu nivell professional, de com fer de la lluita contra la malaltia un treball immillorable, i concedir-lo a totes aquelles persones que pateixen un contratemps com aquest, per dir-ho d'una manera esperançadora.

No deixem de recordar que tots ens trobem en el mateix vaixell, donem, doncs, la importància que té cada cosa que ens passa al llarg de la nostra vida, allò banal no deixa mai rastre, però aquesta força que ens transmeten les persones que lluiten per sobreviure, sempre ens deixarà una escletxa en el nostre interior.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/03/04/cartes/550265.html?utm_source=rss